

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 1/22
19.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић чланова већа, у парници тужиља малолетних АА и ББ које заступа мајка ВВ, сви из ..., ... бр. ... чији је пуномоћник адвокат Војислав Мијатов из Вршца, Анђе Ранковић бр. 11, против туженог ГГ из ..., ... бр. ... чији су пуномоћници адвокати Михаела Туркан и Љиљана Голубовић, обе из Вршаца Стеријина бр. 50, ради измене одлуке о висини доприноса за издржавање, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 154/21 од 7.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.1.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П2 154/21 од 7.10.2021. године у ставу првом изреке и у овом делу жалба туженог ГГ из ... **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Вршцу П2 154/21 од 7.10.2021. године тако да свака страна сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ГГ из ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да на име доприноса за издржавање малолетних тужиља АА плаћа месечни износ од по 10.000,00 динара, а на име доприноса за издржавање малолетне ББ плаћа месечни износ од по 8.000,00 динара, укупно 18.000,00 динара почев од 21.5.2021. године па надаље, док за то постоје законски услови, а најкасније до 5.-ог у месецу за текући месец, уплатом у Пошти у корист ВВ као законског заступника за потребе малолетне деце, као и заостале рате

одједном, а чиме је измењена пресуда Основног суда у Вршцу П 9/15 од 10.6.2015. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да малолетним тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у целини из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама прописаним одредбом члана 386 ЗПП, а у вези члана 202 Породичног закона, апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку није учињена ниједна битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању произлази да су тужиље малолетне ББ рођена дана ... године и малолетна АА рођена дана ... године заједничка деца ВВ и ГГ, овде туженог. Пресудом Основног суда у Вршцу П2 9/15 од 10.6.2015. године заједничка деца АА и ББ поверена су на самостално вршење родитељског права мајци, док је тужени, као отац, обавезан да доприноси издржавању ћерки у месечним износима од по 4.000,00 динара. У време доношења те пресуде малолетна ББ је имала ... година, а малолетна АА ... година. Малолетне тужиље живе са мајком и мајчином малолетном децом од 2,5 и 4 године из ванбрачне заједнице коју је засновала са ДД у изнајмљеном стану. Трошкови становања за закупнину износе 150,00 евра. Мајка је тренутно незапослена и пријављена на евиденцији незапослених лица код Националне службе за запошљавање од 1.7.2015. године. Издржавају се од прихода ванбрачног супруга који месечно износе од 50.000,00 до 60.000,00 динара, дечјег додатка као и родитељског додатка који је 17.000,00 динара. Трошкови издржавања деце који сачињавају куповину школског прибора и уџбеника, ужину, рате за екскурзије, укључујући и рачуне за електричну енергију, телефон, комуналне услуге износе просечно 60.000,00 динара. Поред ових малолетна деца имају и трошкове за исхрану, одећу и обућу.

Тужени није у радном односу и пријављен је као незапослено лице код Националне службе за запошљавање. Издржава се од повремених послова те на тај начин остварује зараду од 25.000,00 до 30.000,00 динара месечно. Живи у заједници са супругом ЂЂ, која је запослена и тренутно остварује накнаду зараде у износу око 27.000,00 динара јер је на породичном одсуству, њиховим заједничким дететом од годину дана, као и троје деце из супружног претходног брака, у кући која је власништво оца туженог. Месечни трошкови овог домаћинства износе око 15.000,00 динара и то око 2.000,00 динара за комуналне услуге и 8.000,00 динара електричну енергију и за телефон између 4.000,00 и 5.000,00 динара. За храну потроше између 15.000,00 и 20.000,00 динара. Домаћинство поседује и 4 – 5 ланаца земље коју не обрађује, као и аутомобил за који месечно потроши 7.000,00-8.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да су се након доношења пресуде од 10.6.2015. године повећале потребе малолетне деце сада старости 10 и 13 година, и утврдио да које сада, на месечном нивоу износе 20.000,00 динара за малолетну АА и 16.000,00 динара за малолетну ББ, па је ценећи потребе деце и могућности родитеља, туженог обавезао да на име дела доприноса издржавању малолетне АА плаћа месечно износ од 10.000,00 динара, а за малолетну ББ износ од 8.000,00 динара. Одредба члана 160 Породичног закона, која указује да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, те да висина издржавања зависи од његових прихода, могућности запослења и стицања зараде, његове имовине и његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања, одлучио као у изреци побијане пресуде.

Полазећи од цитиране законске одредбе, апелациони суд је оценио да је првостепени суд правилно утврдио да тужени треба да доприноси издржавању своје малолетне деце у месечном износу од 10.000,00 динара за малолетну АА и 8.000,00 динара за малолетну ББ, јер се наведеним износом обезбеђује део средстава потребан за задовољење потреба малолетне деце, утврђених у току првостепеног поступка, не доводећи тиме у питање сопствену егзистенцију. Циљ законског издржавања је у томе да се висина за издржавање одреди тако да се обезбеде неопходна средства за издржавање примаоца издржавања, у конкретном правилно одрастање малолетне деце и задовољавање њихових потреба. Тужени има обавезу да доприноси издржавању своје малолетне деце у ком циљу је дужан да оствари средства по потреби и додатним радним ангажовањем како би испунио своју законску обавезу, будући да је исти доброг здравственог стања, радно способан и у годинама када може да ради, због чега су наводи жалбе туженог да овако досуђени месечни износ доприноса за издржавање малолетне деце туженом наноси очигледну неправду, неосновани.

Приликом доношења одлуке о висини доприноса издржавању малолетне деце од стране туженог, узета је у обзир чињеница да тужени има обавезу издржавања још једног малолетног детета које има из брачне заједнице, али и чињеница да је тужени здрав и способан за рад, те да поред посла који обавља може наћи и додатни посао који ће му омогућити стицање додатних прихода, а како би био у могућности да издржава малолетну децу, посебно имајући у виду да је се, приликом одређивања висине доприноса за издржавање, првостепени суд кретао у границама минималне суме издржавања, прописане одредбом члана 160 став 4 Породичног закона, а која представља накнаду за издржавање корисника на породичном смештају и које је у време пресуђења износила 27.046,00 динара.

Могућности туженог, као дужника издржавања су правилно утврђене на основу свих околности које су од утицаја на одређивање издржавања због чега је а имајући у виду његове приходе и месечне потребе малолетне деце правилно првостепени суд оценио да је тужени као родитељ у могућности да доприноси издржавању своје малолетне деце у висини досуђеног износа без угрожавања сопствене егзистенције, док ће мајка у оквиру својих материјалних могућности

бити стално упућена на децу, те свакодневно обављати обавезе родитељства, те да својим делом доприноси у новчаном износу од 18.000,00 динара учествовати у намирењу пуног износа месечних потреба малолетне деце.

Неосновани су наводи жалбе туженог да су у првостепеном поступку погрешно утврђене потребе малолетне деце јер је првостепени судиз изведених доказа у потпуности утврдио трошкове малолетних тужиља које имају на месечном нивоу, појединачно наводећи колико они износе за сваку од потреба.

Осталим наводима жалбе не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке због чега нису посебно цењени у смислу овлашћења другостепеног суда из члана 396 ЗПП.

Са свега изнетог на основу члана 390 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона одлучено је као у ставу првом изреке.

Међутим основано се жалбом туженог побија одлука о трошковима јер је приликом одлучивања погрешно примењена одредба члана 207 Породичног закона.

Овом законском одредбом прописано је да ће се суд приликом одлучивања о накнади трошкова поступка водити пре свега разлозима правичности. Управо имајући у виду овај разлог, а ценећи да тужени нема сталан извор прихода, да са супругом има заједничко дете од годину дана и да у таквом стању мора пре свега остварити средства потребна за издржавање малолетне деце, апелациони суд је оценио да је стога правично да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Стога је одлучено као у ставу другом изреке, а на основу члана 401 тачка 3 ЗПП, у вези члана 207 Породичног закона.

Како је тужени само у незнатном делу (трошкови поступка) успео са жалбом то је на основу члана 165 став 1, у вези члана 153 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Преседник већа – судија
Зорица Булајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ћокић